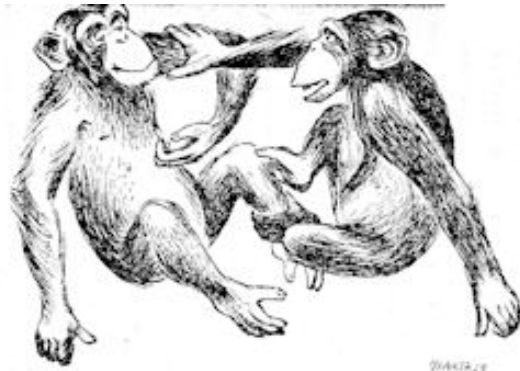

JOH. VAN HULZEN

Timmy en Celine

Woedend was Tim op de dokter. Hij kon er niet langs komen, of hij kreeg van Tim wat naar zijn hoofd: een blikken bordje, schillen van sinaasappels, een hand vol doppen van apenootjes, of wat anders.

De dokter lachte er maar een beetje om. Hij vond het een teken, dat de chimpansee weer helemaal in orde was. Maar toch bleef hij voorlopig uit de buurt van die lange, sterke grijparmen.

Met de oppasser was Timmy goede maatjes. Je zag ze soms, bij stilmooi weer, hand in hand door de tuin wandelen. En de dokter kon het anders ook wel met hem vinden. Maar nú — brr! Briesend was de aap op hem.

En waarom? Wel, omdat hij hem het leven gered had! Hoor maar.

Op een morgen trof de oppasser hem hoestend in de kooi aan. Timmy was hongerig, koortsig. Kou gevat. Apen, bewoners van het warme land, kunnen niet tegen tocht en kou. Ze zijn erg vatbaar.

De oppasser waarschuwde de dokter. Tim liet zich gewillig onderzoeken, toen de dokter de koorts op nam en met een instrument de longen beluisterde. „Longontsteking,” zei de dokter.

„Was ik al bang voor,” zei de oppasser.

En die moest hem om de drie uur een drankje geven. Maar de dokter deed ook nog wat anders. Terwijl twee oppassers de sterke aap vasthielden aan armen en benen, gaf de dokter hem onverwachts een spuitje peneciline...

Tim gilte, meer van schrik dan van pijn. Maar de volgende dag was Timmy koortsvrij en veel tieriger. En nog een dag later was hij helemaal de oude en had praats voor drie.

In plaats van de dokter nu dankbaar te zijn voor de beterschap en de keurige, kosteloze bediening, bekogelde hij hem met alles, wat hij maar bij de hand had. Valse vent! — ik ken je wel — jij hebt me stiekum een steek gegeven...

Timmy kreeg gezelschap van een kleinere chimpansee, Celine. De oppasser dacht: dan hebben ze wat gezelligheid aan mekaar. Alleen is maar alleen.

Maar Celine dacht dikwijls: Was ik maar alleen. Want met zo'n kamergenoot als die Timmy kon ze de pret wel op. Ze durfde haast niet te eten. Die gulzige Timmy gunde haar niets. Hij roofde het eten voor haar neus weg en schrokte alles op. Wat 'n manieren!

En bleef het daar maar bij! Tim was veel sterker dan Celine en daar maakte hij lelijk misbruik van. Hij rende bijvoorbeeld door de grote kooi en telkens, als hij langs Celine liep, gaf hij haar een mep, die behoorlijk aankwam. Celine kroop tenminste angstig in een hoek bij dat krijgertje spelen. Ze beschermde haar hoofd met haar handen.

Toen dat spelletje mijnheer verveelde, verzon hij weer wat anders. In het voorbijgaan sleurde hij haar bij de staart telkens een eindje mee. Op een morgen

hoorde de oppasser Celine gillen, omdat Timmy haar met een stok een pak slaag gaf.

Nu is het uit! vond de oppasser. Celine was mager geworden van verdriet en te weinig eten. Uit mekaar die twee. En dankbaar klemde Celine zich aan de hals van de oppasser vast, toen ze de kooi uitgedragen werd.

Je eigen schuld, Timmy. Dat is geen werk, Celine zo lelijk te behandelen.

Ze werden nu burens, ieder in eigen kooi.

Maar die Celine had toch verstandiger moeten zijn. Ze wist toch, dat haar buurman een gevaarlijk heerschap was. Of ze het per ongeluk deed, of dat ze het weer goed wilde maken met haar buurman — dat kon ze zelf ook niet vertellen — maar op een keer stak ze haar arm om een hoekje door buurmans tralies. Toen ze hem schreeuwend terugtrok, was ze het topje van haar vinger kwijt! Afgebeten door die lieve Timmy. Ze bloedde en schreide van pijn.

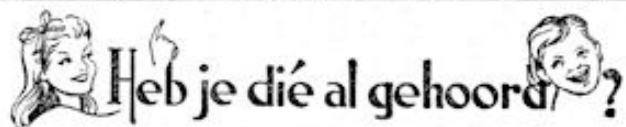
„Dokter, wéér een patiënt in het apenhuis,” meldde de oppasser. „Nu Celine. Een vinger gemold.”

Ja, in zo'n groot huishouden was altijd werk voor de dokter. Hij kwam gauw kijken en merkte, dat de vinger niet alleen gekórt, maar ook gebróken was. Zó had Timmy zijn buurvrouw geknauwd.

Nu moest de dokter haar nóg eens pijn doen. Want hij moest de gebroken vinger *zetten*. Daarna deed hij er een gipsverbandje om. Dan kon de vinger rustig genezen. En natuurlijk kreeg ze weer een andere kooi, op veilige afstand van haar gevaarlijke vriend.

Och-och, wat had Celine met zichzelf te doen! Ze kon niet genoeg krijgen van het bekijken, belikken en beruiken van haar stenen vinger. Zou ze haar hele leven daar nu mooi mee zijn? Zo'n dikke, witte, stenen vinger! Ze knabbelde er wat gips af, maar het was zo hard. Het meeste bleef er toch om zitten.

En de volgende dagen, toen ze van de schrik bekomen was en geen pijn meer voelde, scheen ze het erg interessant te vinden. Want als er iemand langskwam, stak ze haar arm door de tralies heen en hield de hand met het witte gipsvingertje omhoog... Kijk eens, wat ik heb! Een zieke vinger...

ALTIJD DEZELFDE

Politieagent (uit de hoogte tot straatmuzikant):

„U wilt me wel even begeleiden?”

Stratmuzikant: „Zeker! Wat wilde u zingen?”